

EL LLENGUATGE

El socorrisme

El substantiu que correpon al verb *socórrer*, és a dir, el que designa l'acció d'aquest verb, és *socors* (hi ha, a més, el derivat *socorriment*). El Diccionari Alcover-Moll i l'Etimològic de Joan Coromines donen una bona informació sobre aquest mot, que hom troba ja en textos del segle XIII (Ramon Llull i Desclo), escrit generalment *secors*. Sembla també que la pronunciació general d'aquest mot és amb la *r* muda, talment com els plurals *senyors* o *suors*, i en textos poètics hom el troba rimant amb mots com *poderós*. Bori i Fontestà, que el feia rimar amb *pelós* (Jofre el Pelós), l'escrivia fins i tot sense *r*, cosa que afegida a la inversió motivada per la versificació, *demanava el rei socós*, el feia segurament intel·ligible per molts lectors, que el llegien més aviat com un adjectiu referit a rei.

Entre els exemples amb què el Diccionari Fabra il·lustra el significat d'aquest nom hi ha també el seu ús exclamatiu, és a dir, com a crit demanant a jut: *Socors!* Dubtem, però, que aquest ús correspongui a la realitat. No és pas qüestió, és clar, d'intentar donar normes de llenguatge a ningú per al cas en què es trobi en un destret i li calgui demanar ajuda urgent i immediata. Més aviat, al contrari, seria interessant i adequat de saber quins són els crics espontanis que es produeixen realment en aquests casos, com a model veraç per als diàlegs de les obres narratives, en què han d'aparèixer sovint.

Auxili! hi seria, sens dubte, més versemblant que *Socors!* Però cal no oblidar els imperatius, que són segurament els més usuals en els casos reals: *Ajudeu-me!* *Correu! Veniu!*

L'organització i l'aprenentatge de tècniques d'indole pràctica per al salvament de persones accidentades o que es troben en perill ha originat, modernament, l'activitat anomenada *socorrisme*, així com és anomenat *socorrista* el qui s'hi dedica amb la preparació adequada. Aquests dos mots no figuren encara al Diccionari Fabra ni a l'Alcover-Moll, i això i el fet que el nostre mot *socors* acabi en *s* fan que alguns dubtin de la seva admissibilitat. Cal dir, en primer lloc, que els trobem ja admesos a la Gran Enciclopèdia Catalana, així com al Diccionari Etimològic de Coromines, que els considera derivats, no de *socors* sinó de *socórrer*. Efectivament, si bé els noms en *-isme* i *-ista* no solen ésser derivats de verbs sinó d'altres noms o adjectius.

Albert Jané